

engang havde lyst ogsaa for ham som Milepæle paa Vejen ud mod et lykkeligt Retfærdighedsrige. Nu følte han ret, hvor uhjælpelig fremmed han var bleven for meget af sin egen Fortid med dens naive Tro paa alle Slags menneskelige Paafund. Al denne glade Bebudelse lød uhyggelig i hans Øre. Men han havde i Øjeblikket heller ikke Tanke for meget andet i Verden end at vide Grunden til Jyttes Skyhed. Hans genvundne Manddomskraft sad foreløbig fangen som Herkules og holdt Garn for Lydiens Dronning; og før han følte fast Grund under sin egen Lykke, kunde han ikke bryde sig stort om andres.

Samtalen endte da ogsaa uden noget Resultat. Jo ivrigere Hr. Zaun blev for at aflokke ham et bindende Løfte, desto bestemtere blev han vist tilbage.

»Jeg er bleven vant til at have en lang Betænkningstid,« sagde Torben. »Jeg vil i hvert Fald have Lov til at sove paa det.«

Den Anden iagttog ham et Øjeblik mistænksomt over sine Briller.

»Men længere end til imorgen Aften kan jeg altsaa ikke godt vente paa Deres Svar.«

»Til den Tid skal De saa ogsaa have det,« sagde Torben og lod nu forstaa, at han ønskede en Afslutning.